

jelentős mértékben díszített líráját. Ez a díszítettség, eszközösség elvárható mint stiláris szükséglet, ám néhol kérdéses, hogy az „építmény”, a szövegtest elbírja-e összes ráaggatott terhét, ahol a mondatok is komplikáltak, habár többnyire nagyon jó ritmussal alakulnak. A kötet legsikerültebb verseit nem akasztja meg az állandó alanyegyeztetés, valamint az érthetlenségbe hajló alakzatok kibontásának vágya, hanem jó érzékkel adagolt, patikamérlegesen kimért egységekkel operál. Példa a túlzott komplikáltságra a *Cserépkályha* című versből:

„csodálkoztak akár / a galambász önépület lomos iro- / dájába tévedt villanyszerelők”
(23)

A *Földalatti Oltár* teljes mértékben véghez viszi vállalását, amellyel az underground szubkultúrát a poézisbe ágyazni szánta, letisztult és kiforrott esztétikai érzékkel. Kérdés, hogy ez a költészet tematikájában generációja örök ifjúságából fel tud-e nőni, akar-e, lesz-e érett, belátó szembenézés? A kötetben megszólal ez a hang is, a *Jóslat (death of gardener)* című (65), talán legmeggrázóbb négysorosában:

„majd felborulsz a hintával
szavak csukódnak össze benned
s napszúrta véres ég alól
az űrbe csillan zöld türelmed”

